

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שני י"ז ניסן תשפ"ב | דף היומי בבלי: יבמות מב
דף היומי בהלכה: מתחילת סימן י"ג עד אמצע סעיף ג' "ואפילו".
מוסר: חפץ חיים - כלל ז' אות ה' עד אות ז'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: שער הבטחון פתיחה 'ומתועלת הבטחון בה' בענין התורה' עד פרק ב' 'וכאשר נחקור'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

החסיד התחפש לאדמו"ר, הקצין הרומני חשף את התרמית | האם כדאי להסתכל על הקופים בגן החיות? | והגדת לבנד' - איך עושים את זה בצורה הטובה ביותר? | שני סיפורי ישועות בזכות שמירת קביעות עתים לתורה | 2382

הסיפור היומי

המשמש הניח את העלון במרכז השולחן,
ורבי חיים המשיך בקריאת הקוויטלאך.
אחרי כמה דקות פנה למשמשו ושאל:
"איפה זה? שאף אחד לא ייקח את זה"

Aharon Krohn/Flash90

"חג האמונה" - החשיבות שראה מרן שר התורה זצ"ל בפרסום סיפורי השגחה פרטית בדורנו

של סיפורי השגחה אמתיים מאת אלו שרוצים לראות את השגחת ה', ממש כמו שרבי חיים עצמו כתב בספר אורחות יושר (מאמר השגחה). רבי חיים מרחיב שם שבדורות הקודמים לא היה ניסיון בזה כלל, אפילו הגויים ראו שבמקום בו יש עובדי ה', מגיע שפע. הוא מביא שם סיפורי פלא על הגאון ר' אלעזר משה מפינסק זצ"ל, שכל מקום בואו היה מתברך. אפילו הגויים היו דוחפים אותו שידרוך בשדותיהם, כי הם ידעו שהשדה עליו דורך הצדיק מתברך בשפע של יבול.

בדורנו העניין של השגחה נסתר, ואנשים שואלים, למה? על זה מזרחי רבי חיים את האור, ומבאר בשם החזון איש, שהמטרה של ההסתרה של דורנו היא אינה הסתרה כלל. ההיפך הגמור, המטרה היא להגביר את הניסיון. הקב"ה רוצה להחיש את הגאולה השלמה, וכמו שבמצרים קושי השעבוד השלים וקיצר את משך זמן השעבוד, כך גם בדורנו, הקב"ה מגביר את הניסיונות, כדי שאכן נתגבר עליהם.

ומסיים בשם החזון איש, שיש אנשים שכן רואים את ההשגחה

מספר הרב שפר שליט"א, עורך הגיליון המפורסם 'השגחה פרטית':

את המעמד הזה איני יוכל לשכוח. היה זה לפני שלוש שנים, יום רביעי כ"ב באדר א' תשע"ט, כשנכנסתי לשר התורה רבי חיים זצ"ל ובידי עלון 'השגחה פרטית'. שר התורה אחז באמצע לימוד בחושן משפט הלכות ערב. חיכינו כמה דקות עד שמרן הבחין שעומדים לצדו. בידיים רועדות הגשתי למרן את עלון 'השגחה פרטית' וסיפרתי על האמונה שהוא מעניק לאנשים, ועל החיזוק הגדול שמגיע מציבור הקוראים והשומעים.

רבי חיים עיין בו עמוקות ואמר: "תשאירו את זה כאן, אני רוצה לקרוא את זה". המשמש הניח את העלון במרכז השולחן, ורבי חיים המשיך בקריאת הקוויטלאך. אחרי כמה דקות פנה למשמשו ושאל: "איפה זה? שאף אחד לא ייקח את זה".

"הרב", הודיע המשמש, "אנחנו שומרים על זה, אף אחד לא ייקח את זה מפה".

ראינו איך רבי חיים זצ"ל שמח עם הבשורה של דורנו. פרסום

דבר אחד, כלשונו: "מי שרוצה לראות גם היום". צריך פשוט 'לרצות'.

גם בדורנו. לא צריך לזה הרבה תנאים, ולא רק מי שלומד את כל הבבלי והירושלמי, זוהר וכתבי האר"י, יכול להגיע לזה. צריך רק

הסיפור היומי

החסיד חבש שטריימל לראשו, נטל בידו מקל בעל גולת כסף, הלך לתחנת המשטרה והציג עצמו כ"הרבי מסקווירא". הקצין התורן פרץ בצחוק רועם. "לא, אתה אינך הרבי"...

ויקח משה את עצמות יוסף עמו

כדי שיוכל להשתתף. משום איזו סיבה הגבאי טעה והודיע שכעת עובר הארון של הרבי משטפנסט, אולם אבי זצ"ל הרגיש שאין זה השטפנסטר, והכל התפלאו על רוח הקודש הגלויה של אבי. ואז סיפר אבי זצ"ל לנוכחים את המעשה הבא שאירע אצל זקני, שמסר נפשו למען חסידיו. מעשה שהיה כך היה: השלטונות הרוסיים ברוב רשעותם נהגו להצר את צעדיהם של צדיקי בית שטרנוביל והגבילו את תנועתם ברחבי המדינה. אולם זקני הרה"ק רבי יצחק התעלם פעם מן האיסור שהוטל עליו להכנס למחוז מסויים ונסע לבקר שם את חסידיו. תוך כדי שהותו במקום נודע הדבר לרשויות והם שלחו אליו צו כי עליו להופיע מיד בתחנת המשטרה המקומית לחקירה.

נחרדו החסידים, ומיהרו למלט את הרבי למקום מבטחים, ובמקומו שלחו לתחנת המשטרה את החסידים, בתקווה כי איש מן השוטרים אינו מכיר את הרבי באופן אישי. החסיד חבש שטריימל לראשו, נטל בידו מקל בעל גולת כסף, הלך לתחנת המשטרה והציג עצמו כ"הרבי מסקווירא". הקצין התורן פרץ בצחוק רועם ואמר: "לא, אתה אינך הרבי". "זאת מנין לך?" היתמם החסיד ושאל. "הרבי אינו בא בגפון" - השיב השוטר בידענות, "עם הרבי באים כל החסידים".

אף כאן, סיים אבי זצ"ל את דברו, הבנתי מיד כי אין זה ארונו של הרבי, שהרי עם הרבי הולכים כל החסידים. ואכן, כאשר עבר ארונו של הרה"ק רבי מנחם נחום משטפנסט בהמשך היום, התברר כמה צדק אבי. קהל גדול מהחסידים התאסף, חרף שעת חירום הקשה, וליווה את ארונו בכבוד גדול לבית העלמין החדש.

(גיליון 'באר בשדה')

בימי מלחמת העולם השנייה, הוציאו השלטונות הרומנים הוראה לפנות ולהרוס את בית העלמין היהודי העתיק במקום בשכונת טאטארש ברחוב צ'וק, משום שרצו לבנות במקום לצורכיהם. בעיצומה של המלחמה, לא ניתן היה, כמובן, לעשות מאומה לביטול רוע הגזירה, ואך בקושי עלה בידי יהודי העיר להשיג רשיון, להעביר את הקברים מבית העלמין העתיק לבית העלמין החדש. בין הקברים שנצלו על ידי כך, היה גם קברו של רבינו הרה"ק משטפנסט.

פינוי בית-העלמין התבצע בתנאי מלחמה וכיבוש, יהודי העיר גוייסו לביצוע המלאכה כמו לעבודת כפייה, כמיטב המסורת הגרמנית. ביום הפינוי, נהרו העגלות הלוך ושוב, מבית העלמין העתיק לבית העלמין החדש, כשהן טעונות בארונות הקבורה שהוצאו מן הקברים, וחזור כשהן ריקות, וחוזר חלילה.

על מה שאירע באותו היום בו הועבר ארונו של רבינו האדמו"ר משטפנסט, למקום מנוחתו החדש בביה"ח בפאקורארי, זכינו לשמוע מפ"ק של כ"ק אדמו"ר שליט"א מסקווירא ביום כ"ב שבט תשע"א בעת שבקרנו במעונו בעי"ת סקווירא שבניו יארק והתקבלנו אצלו לשיחת קודש.

וכך סיפר לנו מרן האדמו"ר שליט"א: אבי זצ"ל נוכח בהלוויתו של האדמו"ר הראשון משטפנסט, שנערכה בזמן המלחמה, בעיר יאס. וגופא דעובדא הכי הוי: בעת שהרשעים הגויים הרומנים גזרו לפנות הקברים שבבית החיים הישן לבית העלמין החדש שהוקצה עבורם, הם עצמם חששו לעשות זאת במו-ידיהם, וציוו על היהודים שיבצעו את העבודה של פינוי ארונות הקבורה.

הגבאי של אבי זצ"ל, היה הרה"ח ר' שמואל וסרמן, ואבי האדמו"ר זצ"ל ביקשו שיודיעו מתי עובר הארון של השטפנסטר,

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

"והגדת לבנך" ... איך עושים את זה בצורה הטובה ביותר? בחורים שלא מצליחים להרגיש את טעמו המתוק של לימוד התורה, מאבדים את החשק ללמוד והשהייה בבית המדרש הופכת עליהם למשא כבד ... מה עושים???

הרב יעקב א' לוסטיגמן משוחח עם שלושה אנשי חינוך נכבדים מארגון 'אחינו'

יעקב א. לוסטיגמן

סיפורים על גדולי ישראל שהתקשו בתחילה בלימודם ולאחר שהשקיעו את כל כולם בתורה, פרחו ועלו לשיאים שהם מעל לדרך הטבע, לדבר על האושר הטמון בלימוד התורה ועל חובת האדם בעולמו לעשות רצון הבורא יתברך.

"המישור הנוסף הוא הישיבה. זהו אחד התפקידים העיקריים של צוות חינוכי בכל ישיבה שהיא, ובעיקר בישיבות לצעירים. לפתח ולטפח את השאיפות של כל בחור ובחור. לשאוף אל הפסגה, לא פחות. פתגם ידועה האימרה שמי ששואף להיות גנרל, יוכל להיות חייל טוב, אך מי ששואף להיות רק חייל טוב, לא ישיג את שאיפתו".

כדי להשלים את הדברים, מספר הרב ברלין סיפור לו היה עד, בישיבה שבראשה הוא עומד: "הגיע אלינו בחור מבית מאוד פשוט. בביתו שמרו מצוות, אבל לימוד התורה לא היה ערך עליון שם בלשון המעטה. אף אחד מהאחים שלו לא למד בישיבה בכלל, ורק הוא, צעיר הבנים החליט שהוא רוצה לנסות להיכנס לישיבה. "בתקופה הראשונה, אני זוכר שחשבתי שזאת היתה טעות בכלל לשלוח בחור כזה לישיבה. היה נראה שאין לו שום קשר עם התורה, הלימוד שלו היה כל כך לא ישיבתי שהייתי מתפלל איך הוא בכלל מסכים להישאר אצלנו ולא בורח הביתה אחרי יומיים. "ביום מן הימים, אותו בחור התקרב לאחד הר"מים בישיבה, והפך לתלמידו המובהק. הוא מאוד אהב את הר"מ שהשכיל להשיב לבחור בעין טובה, והחל לטפח אצלו שאיפות. מאותו רגע התחולל מהפך עצום, הבחור הגדיר לעצמו מטרות וכבש אותן בזו אחר זו. הוא סיים אצלנו בישיבה את מסכת בבא קמא, ולאחר מכן סיים את כל סדר נשים. בהמשך הוא עלה לישיבה גדולה והמשיך לפרוח. היום הוא אברך משי, בן תורה אמיתי בכל רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו.

"המסר שאני למדתי מהסיפור הזה, הוא שמילת המפתח היא שאיפות, אם נצליח לגרום לבחור לשאוף, עשינו את כל העבודה, בס"ד".

מנהל מוקד הרישום לישיבות של 'אחינו', הרב ישראל ליוש, המכהן כאמור גם כר"מ בישיבת 'אהבת אהרן' לצעירים מתחזקים, שופך אור על נקודה נוספת: "כתוב 'אם תבקשנה ככסף, וכמטמונים תחפשנה, אז תבין יראת ה' ודעת אלוקים תמצא'. הפסוק נוקט בכפל לשון לכאורה, 'תבקשנה ככסף' ומיד לאחר מכן 'כמטמונים תחפשנה'.

לימוד התורה הקדושה הינו חלק עיקרי ומרכזי בסדר יומו של ילד, הלומד בתלמוד תורה, או של בחור הלומד בישיבה. מגיל 3 ועד זקנה ושיבה, מחוייב היהודי בלימוד תורה יומם ולילה, ובוודאי בקביעת עיתים לתורה.

עם זאת, ישנם ילדים ובחורים שאינם חשים מספיק את מתיקות התורה בעת שהם עוסקים בה, וממילא הופך הלימוד למעמסה כבדה על כתפיהם, והם מצפים בכיליון עיניים לסיום יום הלימודים, לסיום הזמן וליום בו לא יצטרכו עוד לשבת מבוקר ועד ערב בבית המדרש.

אנו כהורים, שואפים כמובן, שהילדים שלנו יהיו מאלו שיבינו את גודל הזכות שנפלה בחלקם לשבת בבית ה' ולעסוק בתורתו הקדושה. אבל כשהילד, ובעיקר הבחור, אינם מצליחים לחוש במתיקות ועריבות התורה, הידיים שלנו קצרות מלהושיע.

פנינו לשלושה אישי חינוך נכבדים, העוסקים במלאכת הקודש בפלטפורמות השונות של ארגון 'אחינו': הרב מיכאל ברלין ראש ישיבת 'אחינו' לצעירים מתקרבים במודיעין עילית, הרב ישראל ליוש ר"מ בישיבת 'אהבת אהרן' בבני ברק ורכז הרישום של 'אחינו' לכל הישיבות מכל המגזרים בארץ, וכן עם הרב יעקב סירוטה, מנהל המחלקה החסידית ומוקד הישיבה, המעניק מידי חודש סיוע למאות בחורי ישיבות במגוון דרכים ובשלל צורות.

עם שאיפה עזה פותרים את רוב הבעיות

ראש ישיבת 'אחינו' לצעירים במודיעין עילית, הרב מיכאל ברלין מסביר, שהדרך הטובה ביותר לגרום לבחור להשקיע את עצמו בלימודים, היא טיפוח השאיפות שלו לצמוח ולגדול בתורה. "בחור שיש לו שאיפות", מסביר הרב ברלין, "פותר תשעים אחוז מכל ההתמודדויות שלו. כשהוא שואף להגיע למטרה ברורה, וכשהוא רוצה בכל מאודו להשיג את אותה המטרה, כל המפריעים האחרים שצצים בדרכו מתגמדים לנוכח הרצון העז שלו להגיע רחוק. הוא מדלג מעל הבעיות, פותר אותן בקלות וממשיך הלאה.

"את החלק של השאיפות מחדירים לבחור בשני מישורים: מצד אחד, ההורים בבית צריכים להבהיר לו שיש לו יכולות, צריכים לדבר על זה בצורה ישירה ובעיקר בצורה עקיפה. לספר

גם 'לבקש' את התורה וגם 'לחפש' אותה?

"אבל האמת היא שזה לא כפל לשון, אלא מדובר בשני דרכים של חיפוש. כסף זה דבר הנצרך לאדם כדי לקנות בגדים ומזון, קורת גג לראשו וכל דבר שהוא רוצה להשיג כרוך בתשלום כספי. לכן אחר הכסף אנחנו 'מבקשים', זה חיפוש תמידי שאינו נפסק לרגע. כל אדם נמצא כל ימיו בחיפוש אחר כסף.

"מטמון לעומת זאת זה משהו שלא מחפשים כל החיים. שמעת שיש מטמון, אתה מאוד רוצה למצוא אותו, מחפש בהתלהבות יום יומיים, אולי אפילו שנה, אבל לאחר מכן החיפוש מסתיים. אם מצאת את המטמון בוודאי שכבר אין סיבה לחפש עוד, ואם לא מצאת אתה מתייאש אחרי תקופה מסוימת ולא ממשיך את מסע החיפוש.

"בתורה אנחנו צריכים את שני הסוגים, גם ביקוש וגם חיפוש, גם כסף וגם מטמונים. החלק הראשון הוא כמובן הקביעות, בחור צריך לדעת שיש לו סדר יום קבוע, הוא יודע מה הוא רוצה מעצמו, הוא צריך להקפיד על סדרי הלימוד, על התפילות, על ארוחות מסודרות ועל ההספק השבועי בישיבה.

"אבל מעבר לביקוש התמידי, בתורה צריך לחפש גם מטמונים, להשיג התלהבות והתחדשות, אם זה באמצעות חידוש חידושי תורה, או באמצעות לימוד של מסכת או של ספר אחר. אם זה בדרך של החלפת חברותא בסדר ג' לחברותא מיוחד במינו שירים אותך מעלה מעלה, או בכל דרך אחרת. ברגע שיש קביעות ויש התחדשות, אפשר להתחיל לחוש את מתיקות וערבות התורה, כי התורה היא מתוקה מצד עצמה, כל מה שצריך לעשות, זה להשתמש בה נכון, ללמוד אותה בצורה נכונה, ואז מרגישים את המתקנות.

"אני עצמי זכיתי ללמד בישיבת 'אהבת אהרן', זאת ישיבה לבחורים צעירים שהחליטו לחזור בתשובה ולהצטרף לעולם התורה. אלו בחורים שלא זכו שאביהם ילמד אותם תורה, אנחנו עבורם כמו אב וכמו רב, מלמדים ומדריכים, מקנים ערכים, חינוך ומושגים.

"במסגרת מלאכת הקודש הזו, אני רואה לא פעם בחורים שמגיעים מחוסרי כל ידע בסיסי, ובתוך זמן קצר הם פורחים ומגיעים לרמה שאף אחד לא היה מאמין קודם לכן שיגיעו אליה, גם אחרי שנים של לימוד תורה. אני זוכר מקרה של בחור שהיה מאוד לא מוכשר, הוא היה קשה הבנה בצורה יוצאת דופן, לא הבין כלום ממה שלמדנו. אבל היה לו רצון עז. הוא היה פותח את ארון הקודש, דוחף את הראש פנימה ופורץ בבכי, מתחנן לקב"ה שיפתח את לבו בתורה הקדושה. היום הוא תלמיד חכם מופלג עם הבנה עמוקה, תפיסה מהירה וחדה, ממש מהפך עצום התחולל בו.

"מקרה נוסף שנחרט היטב בזיכרוני, היה של בחור מאוד מגושם, ראית עליו גסות כזאת שאפשר לשמוע עליה רק בסיפורים על האיכרים שלא ידעו קרוא וכתוב. אבל הבחור הזה החליט להשקיע את עצמו בלימוד, וכעבור תקופה שמנו לב שהוא הופך

אט אט לעדין, הדיבור שלו השתנה, התנועות הפכו עדינות יותר, הצורה בה אכל בחדר האוכל נהפכה מן הקצה אל הקצה, ואפילו המראה שלו, סגנון ההליכה, תווי הפנים, הכל הפך עדין יותר. כי התורה כוללת כל הטובות שבעולם, וגם את הטובה הזאת שהיא מעדנת ומזככת את נפש הלומדים".

תלמד עם הבן שלך כאילו היה הבן של השכן...

מנהל המחלקה החסידית של אחינו ו'מוקד הישיבה', הרב יעקב סירוטה, מספק הדרכה מעשית יותר להורים: הנושא הזה של החדרת הרגש לתורה לילד ובחור להרגיש את מתיקות התורה אינו חדש, קולומוסים רבים כבר נשברו בדברי הסבר ארוכים וחכמים מאוד, ובכל זאת, אנסה לחדד כמה נקודות מעשיות:

"ישנה טעות נפוצה, שכמעט כולנו נכשלים בה: נתאר מצב, בו אתה מארח בעל תשובה אצלך בבית למשך שבת, ומגלה שהוא לא יודע הלכות בסיסיות. עשית ברכת 'המוציא' על החלה, כולם מחכים בשתיקה כי הם יודעים שאסור לדבר עד שטועמים מהחלה, אבל האורח הבעל תשובה לא יודע והוא כן מדבר. מה תעשה? תנזוף בו? תתקע בו זוג עיניים מאשימות? תעניש אותו? כמובן שלא. אתה תתייחס אליו בסלחנות, לא רק בגלל שאתה לא מאשים אותו בחוסר ידע. אפילו אם נאמר שרגע קודם לכן הסברת לו שאחרי הברכה אסור לדבר עד שטועמים מהחלה, גם בכזה מקרה לא תצעק עליו, למה? כי אתה מבין בתת המודע שלך שאם תתקוף אותו, רק תגרום לו להתרחק מקיום ההלכה. בכזה מקרה אתה תבין היטב שהסבלנות היא כלי בסיסי וראשון במעלה כשאתה בא ללמד משהו דבר כלשהו, ובמיוחד כשאתה מנסה להרגיל אותו לאורח חיים שונה מזה המוכר לו מילדותו. 'דרכיה דרכי נועם!'

"משום מה, כשזה מגיע לילדים שלנו, אנחנו מצפים מהם לפתור את זה בזריזות. אין לנו סבלנות לחכות שהם ילמדו את מה שאנחנו רוצים ללמד אותם. אנחנו נגיב בצעקה, גערה, אין לנו את ההבנה הבסיסית שחייבים להתייחס אליהם בסלחנות, באורך רוח כדי שהדברים יחדרו לעומק הלב ויפעלו את פעולתם בצורה הטובה ביותר. פתאום דרכי הנועם נעלמות להן והופכות לפסוק שאין לו שום קשר אלינו כביכול.

יש לזה סיבות שונות, ולא ניכנס כרגע לסיבות, מאיפה זה נובע ולמה זה קורה, אם זה בגלל שהם הממשיכים שלנו ואנחנו מצפים מהם ליותר, או בגלל שזה קשר מתמשך ולא משהו חד פעמי שיסתיים במוצאי שבת, כשבעל התשובה ישוב לישיבה החדשה שלו. ישנן סיבות נוספות, חלקן מאוד נכונות ומאוד מובנות, אבל במבחן התוצאה, ברור שדרכי הנועם והגישה הידידותית יותר, היא כלי עצום ומועיל פי כמה וכמה מאשר הגערה והנזיפה.

"אני לא מדבר על הנושא של 'שמאל דוחה וימין מתקרבת', על ההגדרה של 'חושך שבטו שונא בנו', ודאי שיש מקום לגערה במקום הנצרך, אין ספק שלפעמים צריך להעניש ילד, אבל הבסיס צריך להיות שתתייחס לילד בסלחנות ואל תחנך אותו ביד קשה,

וזה נכון לכל תחומי החיים, בין אם זה בתפילה בבית הכנסת, ובין אם בהתנהגות בבית, בכיבוד אב ואם, וכל דבר אחר. כלל זה תקף לכל תחומי החינוך.

"על אחת כמה וכמה כשאתה בא לבחון את הילד, אתה מתוסכל מחוסר הידע וחוסר הרצון שלו ללמוד. בשעה שבועית שאתה בוחן אותו הוא מוציא אותך מן הכלים.

"אם אתה תוקף, כמעט תמיד זה יישל, הוא יפתח ריאקציה, ישנא את אבא שלו וגם את התורה ח"ו, הקונוטציה ללימוד תהיה רעה מבחינתו.

"אם אתה רוצה לדעת אם אתה סלחני עם הילד שלך או שאתה קצר רוח כלפיו, כדאי שתנקוט במדד הבא: תדמיין כאילו הוא הילד של השכנים, כאילו אתה לומד עם ילד יתום, שאין לו אבא רח"ל, ואתה רק רוצה ללמד אותו תורה כדי שהוא יצמח גדול בישראל, ולא כי הוא הבן שלך ואתה דורש את זה ממנו בכח מעצם היותך אביו. אם תצליח לחשוב עליו כאילו היה הבן של השכנים, חזקה עליך שתהפוך סלחני יותר כלפיו, ותלמד אותו בצורה טובה ומועילה הרבה יותר.

"נקודה נוספת וחשובה לא פחות, היא הדוגמה האישית. כולם מדברים על זה, וכל הורה יודע שזהו הכלל הבסיסי ביותר בחינוך, אבל משום מה רבים לוקחים את זה ברמה מאוד רדודה. לא יורדים לעומק הדברים. אבא מקפיד ללכת לשיעור תורה מדי ערב, גם כשהוא מאוד עייף, כדי להראות לילד שהלימוד זה הדבר הכי חשוב בחיים. זה נחמד מאוד, אבל אם האבא נאנח אנחה עמוקה ובלתי רצונית כשהוא קם, כדי לצאת לבית המדרש, זה לא שווה כלום. הילד כבר הפנים שאבא לא אוהב ללמוד, שאין לו חשק לעשות את זה, ושהוא עושה את זה רק כי כך צריך לעשות. מתיקות התורה לא תגיע מהתנהגות כזאת.

"אם אבא מקפיד מאוד לא לדבר בתפילה כדי שלא להראות דוגמה שלילית לילד שלו, אבל במקום להתפלל בדבקות ובכוונה הוא קורא עלונים, או לחילופין רק ממלמל בשפתיו את מילות התפילה, ולא מתפלל מעומק הלב, הוא לא עשה הרבה בזה שלא דיבר. ייתכן מקרה של אבא שיושב בספסל סמוך, שאולי קורה לעיתים רחוקות שהוא כן נכשל ומחליף שתי מילים עם אחד

המתפללים בין גברא לגברא, אבל אחר כך, ב'אשרי ובא לציון' הוא מוזיל דמעו, בשמונה עשרה הוא מתפלל בדבקות, ובפסוקי דזמרה הוא רוקד משמחה כשהוא משבח ומהלל את הקדוש ברוך הוא, אין ספק שהדוגמה האישית שלו טובה עשרות מונים מהדוגמה של אותו אבא שלא מדבר בתפילה, שגם זה כמובן דבר שאי אפשר לתאר במילים את החשיבות שלו.

"נקודה נוספת, להראות כבוד לתורה, להראות לילדים חיבה לתורה. אנשים רבים מבצעים את זה, אבל כמצות אנשים מלומדה, כי הם שמעו פעם בהרצאה שזה מאוד חשוב לתלות את התעודה שהילד קיבל בחיידר על הקיר בסלון. זה נפלא, אבל זה לא מספיק. זאת לא הדוגמה האישית שבאמת תראה לילד שהורים שלו אוהבים את התורה ושמחים מאוד שהוא לומד תורה.

"כשאתה לומד עם הילד, תחיה את הלימוד, שהשאלה של התוס' תכאב לך, שהתשובה שעונה הגמרא תשמח אותך. לימוד ישנוני וחסר עניין משדר לילד את המסר ההפוך. גם בבית, הילד מסיים מסכת? האמא צריכה לצאת מהכלים ולהיכנס למטבח, להתחיל לאפות לו עוגה, להשקיע בזה, לא לשלוח אותו עם חמישה שקלים לקנות ממתק ודי בכך.

"אני בכוונה לא רוצה לתת יותר מדי דוגמאות, כי זה בדיוק הרעיון, שההורים ימצאו לבד את הדרכים להראות לילד את חיבת התורה. שההורים יפתחו אצלם עצמם את חיבת התורה, את הרגש ללימוד התורה, את המתקנות של התורה, כשהם ירגישו את זה בעצמם, המעשים שמראים את זה החוצה יהיו ספונטאניים, הם יהיו הרבה יותר אפקטיביים. כשהילד יראה את ניצוץ השמחה בעיני הוריו על כך שהוא קיבל מאה במבחן, זה מה שיגרום לו להשקיע גם בשבוע הבא. אבל אם הם רק יחמיאו לו מחמאות בשפע, בלי לשמוח באמת, זה לא יחולל אצלו שום שינוי.

"ולסיום אני רוצה להוסיף", מסכם הרב סירוטה, "כל ילד יכול להצליח, צריך רק להאמין בו, ולחנך אותו מהלב, עם כל הרגש והאהבה שבעולם. לתת לו את ההרגשה, שההצלחה שלו היא הדבר שמשמח את ההורים יותר מכל דבר אחר, ושהאמון שהם נותנים ביכולותיו הוא בלתי מוגבל".

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה ראשית מדי יום אצלך בחייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

"ואז החליט בפסקנות: השתדלות גשמית עשיתי כבר אתמול, עכשיו לא מעניין אותי כלום - קודם אני משלים את הדף!"

שני סיפורי ישועות בזכות שמירת קביעות עתים לתורה

ההשתדלות שלי, החליט למול בית המדרש הריק יחסית. "יש לך אולי סכום פלוני להלוות?" פלט את שאלתו.

הגמרא כמעט נפלה ממנו. "כן", השיב הלה בחיוב, כשהוא מפרט את הסכום שיש בידו, שהספיק ברווח לכסות את כל החוב!

קמחא דפסחא מהשמים

וסיפור נוסף שהתרחש בימים אלו של ערבי פסחים בשנה שעברה:

"נקווה שנצליח ללמוד חמש דקות", הפטיר בעייפות לחברותא, מתיישב על מקומו.

היה זה בשבוע לפני פסח. מאחוריו היה לילה 'כיום יאיר', שרובו עבר בהתקדמות בניקיון הבית. בהמשך עמל כל היום על הכשרת המטבח. כעת, בעקשנות יהודית הגיע לקביעות עתים לתורה.

הנבואה התגשמה די מהר. החברותא התלבט האם להעיר אותו, ואז נתקל ראשו המתנודד בגמרא והוא הקיץ נבוך. "אולי תלמד בעמידה עם סטנדר?" הציע החברותא. "צודק", הסכים, כשהחברותא ממחר להביא סטנדר והם חזרו ללימודם.

כמה דקות אחר כך, הוכח שאפשר להירדם גם בעמידה. ראשו שעון על הסטנדר, והוא מנמנם. כשניעור לרגע קיבל את הצעת החברותא להחליף לסטנדר גבוה יותר, כדי שהלימוד יהיה ערני יותר. קטע הגמרא בהמשך הפתיע אותם לגמרי. כשהם קוראים את המלים בהתפעלות ומביטים זה בזה. היה זה ביומא דף ע"ז.

הגמרא דורשת הפסוק "שוא לכם משכימי קום כן יתן לידידו שנה", וכפי שרש"י מבאר: "שוא לכם בעלי... המשכימים ומאחרים למלאכתם... בעצב וביגיעה... כן יתן... מזונות ופרנסה... למי שנדד שינה... בשבילו".

נרגשים לגמרי מהסייעתא דשמיא למצוא בדיוק היום קטע על חשיבותו ומעלתו של המנדד שנה מעיניו ללימוד התורה, המשיכו בלימודם בשיא ההתלהבות והחיות.

אך לסיפור היה המשך מפתיע יותר.

בסיום הלימוד הבחין החברותא ב'שיחה שלא נענתה' בדקות האחרונות, וחזר אליה. לתדהמתו, היה זה בן משפחתו מעיר אחרת, שביקש לעדכנו: "זה עתה הפקדתי עבורך כסף בגמ"ח הקהילתי לכבוד פסח!!!"

הרה"ח ר' אהרן כהן

לפנינו שני סיפורים שהתרחשו בשנה האחרונה עם יהודים שהתאמצו במסירות נפש לשמור על קביעות לימודם. שניהם מבטאים את המסר: אין אדם שומע לי ומפסיד. אלא להיפך, הישועות והברכות נראים בחוש.

מי הקדימני ואשלם...

לצערו 'סיבובים' אלו לא זרים לו כלל. זו תקופה ארוכה מעת שב"ה זכה להוביל תחת לחופה חלק ניכר מצאצאיו, עלו והשתרגו עליו עול החובות. אך מה לעשות, היום הוא יום הדין החודשי - ה-20 למנינם. עוד מעט כבר השעה 1:00 ובחשבון הבנק אין כסף...

ככלל, נוהג הוא יום או יומיים לפני התאריך לדאוג לכיסוי הנצרך, אך החודש לא עלה בידו להשיג איזו הלוואה ראויה לשמה. כל ניסיונותיו עלו בתוהו. 'די', החליט בפסקנות. 'עשיתי כבר הרבה מעבר לחובת ההשתדלות...'

ואז נצנצה בו מחשבה חדשה...

עד היום הוא לא מצליח להבין מהיכן הגיע אליו רעיון שכזה, אך כך היה מעשה. מחשבותיו התחילו לצלוף בו: 'על החובות הכספיים שלך אתה עמל ויגע, ועל חובותיך הרוחניים...???'

מאז, יום ואפילו יומיים לפני ה-20 לחודש, היה עובר ובודק האם החסיר או דילג בטעות על אחד מסדרי הלימוד שלו. רק אחר שראה לנכון שלא נשאר חוב מלימודי, או אז היה נפנה לסדר את ה'גלגולים' לבנק. ובכל פעם ראה סייעתא דשמיא גלויה, כשבזמן קצר ובקלות הצליח להשיג את הנצרך.

לפני כחודשיים זה קרה. השעה היתה 11:00 בבוקר, ואז הוא קלט. חודשים זה כבר לא קרה לו. הפעם משהו השתבש כאן. הוא עדיין לא הצליח למצוא הלוואה.

סקירה קצרה, הזכירה נשכחות. לפני כשלושה שבועות, מחמת סיבות שונות דילג על 'דף', כשהתכנית הייתה להשלים בשבת, דבר שלא קרה. 'מה אני עושה עכשיו', הרהר לעצמו בבהלה. 'בתוך שעתיים אני חייב את הכסף!'

ואז החליט בפסקנות: 'השתדלות גשמית עשיתי כבר אתמול. עכשיו לא מעניין אותי כלום, קודם אני משלים את הדף!' בשליטה עצמית יהודית התיישב מול הגמרא המבוארת ולמד בהבנה את הדף. כשנעמד ממקומו הראה השעון על השעה 12:15. בעוד הגמרא בידו בדרך להחזירה לארון, עבר לידו אברך צעיר. 'אעשה את

גני החיות בווינה ובלונדון שזכו לביקורים של גדולי ישראל, מדוע היו שנהגו לא להסתכל על הקופים, ואיזה נחש ספג תוכחות וקללות במשך מחצית השעה?

מאת הרב ישראל יעקב פרבר והרב יהודה לייב שטיסל מח"ס 'המנהג'

הפורץ גדר ישכנו נחש

עובדא נוראה סיפר הגה"צ רבי שמואל שמעלקא פינטער זצ"ל אבד"ק ביקוואסק ורב דקהל ישועות חיים בלונדון, שבהיותו בחור למד בעיר וויען, ופעם ביקש ממנו הגה"ק רבי יחזקאל שרגא מציעשינוב זי"ע שיתלוה אליו לגן החיות בווינה, ואמר לו כי גם דודו כ"ק מרן מהרי"ד מבעלזא זי"ע בהיותו בווינה ביקר בגן החיות ובירך שם הברכות הראויות.

הגה"ק מציעשינוב נכנס למקום תצוגת הנחשים, ונתקרב לעבר נחש אחד והתחיל לקללו בקללות נמרצות, והוכיחו בתוכחות נמרצות באומרו: "הכי חושבת את שאינני מכירך? הרי את פלונית (והזכיר את שמה), והיית הראשונה לפרוץ גדרן של ראשונים ללכת בגילוי שער הראש בשוק", וכך עמד וקיללה כמחצית השעה. אחרי זאת אמר לה שתתקרב יותר אליו, והנחש התקרב, והרה"ק מלמל איזה רגעים, ואמר לו: "עתה לכי אל מנוחתך", ועזב את המקום.

המתעמק בראיית החיות ממשיך עליו רוח טומאה

ומכל מקום מצינו שצדיקי וחסידים הדורות נהגו שלא להתעמק בהבטה על החיות הטמאות אלא רק הסתכלו בהעברה בעלמא, כמו שכתוב בספר 'קב הישר' (פרק ב) שאף שיש לאדם רשות לראות בריות משונות הבאות ממרחקים ועל זה תיקנו ברכת 'משנה הבריות', מכל מקום לא ישביע עינו בהם בהסתכלות רבה רק דרך ראייה ארעית, כיון שאם האדם רואה בריות טמאות אז הוא ממשיך עליו רוח הטומאה, וזה גורם לו להסתכל בדבר היותר גרוע שיביא את האדם לידי מכשול.

ויש שלא הסתכלו על הקוף, כיון דאיתא ב'מדרש רבה' וב'ילקוט' פרשת נח, שהרשעים בדור הפלגה נעשו קופים, והלא אמרו חז"ל (מגילה כח, ב) אסור להסתכל בצלם אדם רשע, לכן לא הסתכלו עליהם. וכן מביא בספר 'תפארת משולם' שבהיות כ"ק מרן מהרי"א מבעלזא זי"ע בגן החיות, נמנע מלהסתכל על הקוף.

אל תפנו אל האלילים

אמנם יש סוברים שאסור ללכת לגן החיות, כמו שכתוב בשו"ת 'ערוגת הבושם' (או"ח סי' לט) שבהליכת לגן החיות עוברים על לאו 'אל תפנו אל האלילים'.

יש אנשים ההולכים בימי בין הזמנים וב'חול המועד' לגני חיות לראות את פלאי הבריאה, חיות גדולות ומשונות, ומברכים בראייתם ברכת 'משנה הבריות', כמבואר בגמרא (ברכות נח, ב) שהרואה את הפיל ואת הקוף מברך 'משנה הבריות'. וכן מובא בגמרא (ראש השנה לא, א) שהשי"ת ברא עופות ודגים לשבח לשמו, ופירש רש"י, כשאדם רואה עופות משונים זה מזה, הוא נותן שבח למי שבראם.

וכן מצינו צדיקים ומאורי הדורות שביקרו בגן החיות, וכבר העיד בעל הלקט יושר על רבו התרומת הדשן שהלך בשבת לראות זוג אריות שהובאו לעירו.

לך אל נמלה וחכם

כתב רש"י (ויקרא יא, מז) שהכוונה בפסוק 'להבדיל בין הטמא ובין הטהור' היינו, שיהא יודע ומכיר ובקי בהן, וכן הוא ברמב"ם, שמצות עשה לידע סימני הטהרה שמבדילין בהן בין בהמה חיה ועוף ודגים וחגבים שמותר לאכלן ובין אלו שאין מותר לאכלן.

עוד מצינו בספר 'דברי שמואל', שהוא כמו שמצינו בפסוק (משלי ו, ז) 'לך אל נמלה עצל ראה דרכיה וחכם', היינו שיתבוננו בדרכי החיות כדי להחכים, וכן בכל הבריות יש חכמות גדולות כגון הדבורים בעשיית הדבש, ולא יימלט שלא יהא לו איזה עניין בלימודו מאיזו חיה שהיא.

מעשה רב

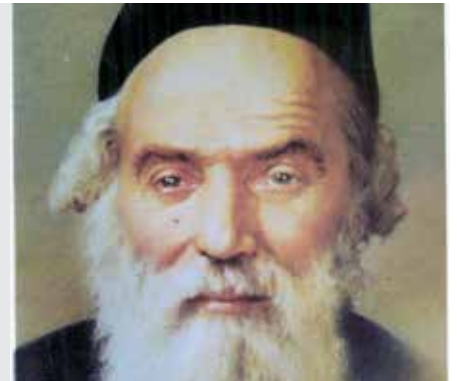
הרה"ק רבי שלום מקמינקא זצ"ל, כשנסע לווינה לדרוש ברופאים הלך לבקר בגן החיות שם, וכן מסופר גם על הרה"ק בעל 'דברי חיים' מצאנז זצ"ל וצאצאיו אחריו, שבהיותם בווינה ביקרו בגן החיות. אף כ"ק מרן מהרי"א מבעלזא זי"ע כשהיה בעיר וינה בתחילת הנהגתו בשנת תרפ"ז לצורך בריאותו, הלך לבקר בגן החיות שנברון בארמון המלוכה שם, ואמר כי גם אבותיו, כ"ק מרן מהרי"י מבעלזא זי"ע ובנו כ"ק מרן מהרי"ד מבעלזא זי"ע ביקרו שם.

וכן החיד"א בספרו 'מדבר קדמות' (מערכת ב אות כב) כותב שביקר בגן החיות בלונדון וראה שם נשר בן מאה שנה, וכן כותב גם הרה"ק רבי שלום משאץ זצ"ל בספרו 'דעת שלום' שביקר בגן החיות בלונדון.

להארות והערות ניתן לפנות למכון "המנהג" במייל: hamenhog@gmail.com

החפצים בחיים - הפץ חיים יומי

רכילות - לא רק מאחורי הגב

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר הפץ חיים

וכלשונו: "כי משום שהרשע הזה הלביש את עצמו במדת החוצפה והעזות ואמר בפניו, הותר לאו דלא תשא שמע שוא?!..."
ואכן החפץ חיים כאן שולח את המעיין לאותה הגה"ה, וכותב שזו סיבה נוספת לכך שעוון הרכילות חמור יותר כאשר הדברים נאמרים במעמד שלושתם, משום שאז נמצא שראובן נכשל - ומכשיל גם את שמעון - בלאווים נוספים.

וכלשונו בהגה"ה שם, בה הוא מתאר את המשך השתלשלות הדברים בין ראובן שמעון ולוי, וכותב שלאחר שראובן אומר ללוי "כך וכך דיברת באוזניי על שמעון" - "תיכף מתלבן פני לוי - ועובר ראובן על לאו ד'לא תשא עליו חטא'... ולוי משיב: 'אמת, דיברתי, אבל לא באופן זה ובניגון זה אמרתי', כידוע כי כמה דברים משתנים בתנועה אחת. ושמעון משיב: 'עתה, אף אם תכחיש אלף פעמים לא אאמינך, אחרי שאמר הדברים בפניך' - ועובר גם כן עוד על לאו ד'לא תשא שמע שוא'..."

המושג 'רכילות' נתפש אצלנו בדרך כלל כדיבורים מאחורי גבו של הזולת: ראובן פוגש את לוי ואומר לו - "כך וכך דיבר עליך שמעון". אולם החפץ חיים כותב (הלכות רכילות כלל ג סעיף א) שאדרבה, עוון רכילות חמור יותר כאשר הדברים נאמרים במעמד שלושתם - ראובן שמעון ולוי נפגשים, וראובן אומר לשמעון: "כך וכך דיבר עליך לוי".

והטעם הוא, "כי מעתה יתקבל הדבר אצלו [-אצל שמעון] לאמת גמור, שבוודאי יאמר: 'אילו לא שהדבר אמת גמור, לא היה זה מעיז פניו לומר לו בפניו ממש'".
אגב כך עשויה להתעורר אצלנו השאלה: האם לאור ההנחה האמורה, שמן הסתם הרכילות היא אמת - מותר לשמעון לקבל את הרכילות? או שמא אעפ"כ אסור לו לקבלה.
במקום אחר (פתיחה, עשין, בהגה"ה של סעיף יד) כותב על כך החפץ חיים, שאף על פי כן אסור לשמעון לקבל את הרכילות,

דקה מתוקה - 60 שניות מרתקות על הדף היומי

'שבכל הלילות אנו אוכלים חמץ ומצה' והלא אנו אוכלים רק חמץ?

יבמות דף מב

חבוש בבית האסורים

שקרבת תודה בא על נס פרטי, אחד מהארבעה ניסים ובמצרים היו כל הארבעה נסים ר"ת "חיים" "ח" חבוש בבית האסורים, שהיינו חבושים במצרים, "י" יסורים, עינויים מהמצרים, "י" ים, שעברו את הים, "מ" מדבר, שהלכנו במדבר, ולכן משנים ואוכלים מצה בלבד.

(פרפראות)

שבכל הלילות אנו אוכלין חמץ ומצה וקשה הרי בכל השנה אנו אוכלים רק חמץ, וא"כ מה הפירוש חמץ ומצה. והתירוץ הוא, שכוננת הבן לשאול שבכל הלילות שבכל השנה אנו מקריבים קרבן תודה שיש בו חמץ ומצה, אם כן הלילה הזה שאנו מסדרים הסדר גם כן כדי ליתן תודה להקב"ה בודאי היה ראוי להקריב קרבן תודה להודות על החירות, ועל זה מתרצים עבדים היינו,

4

מי יודע? המבצע הגדול

שלם 99 ₪

וקבל את ארבעת הספרים במבצע הגדול
+ משלוח עד הבית חינם

ניתן להזמין בעמדות נדרים פלוס, או במשרדי דרשו 02-5609000

האם מותר לצאת בשבת לרשות הרבים עם טלית הכרוכה סביב הצוואר כצעיקה?

מותר לצאת עם הציצית לרשות הרבים, למרות שאין חובת מצנת ציצית בלילה.

אולם, יש להקפיד ללבוש את בגד הציצית כדרך לבישתו, כדי שלא לעבור באיסור מלאכת הוצאה על הבגד עצמו; ולכן, אין לכרוך את הטלית על הצוואר כצעיקה, וכדומה.

[שו"ע יג, ב, ומשנ"ב ד רי; ביאורים ומוספים דרשו, 6, 7 ר; וראה שו"ע ט, א]

מותר לצאת בשבת לרשות הרבים עם 'טלית קטן' או 'טלית גדול', ואין איסור מלאכת הוצאה בהוצאת חוטי הציצית הקשורים בהן, כיון שהחוטם הם פְּנוּי לַבגד, ויש לבגד צורך בהם, ולכן הם נחשבים כחלק ממנו.

ואף בגד שחייב בציצית רק מדרבנן - דהיינו, בגד שאינו עשוי מצמר או מפשתן, לדעת השולחן ערוך (ראה במקורות) - מותר לצאת עמו לרשות הרבים דאורייתא. וכמו כן, אף בליל שבת,

בגד ציצית שהוטיו נקרעו - האם מותר לצאת עמו בשבת לרשות הרבים?

אינם 'בטלים' לבגד, בגין חשיבותם, אם משום שהם חוטים של מצוה, ואם משום שעתידים להוסיף עליהם ולהשלים את קיום המצוה.

ואכן, אם כל חוטי הציצית נקרעו, באופן שלא נותר בהם חוט כשר, החוטים הנותרים בטלים לבגד, מפני שאין בהם כל חשיבות, ואין איסור בהוצאתם באופן זה לרשות הרבים.

[שו"ע יג, א, ומשנ"ב ב רג; ביאורים ומוספים דרשו, 3]

בגד ציצית שהחוטם אינם קשורים בו כהלכה, דהיינו, שצריך להוסיף בו חוטים כדי להכשירו - אסור ללבושו, וכן אסור לצאת עמו בשבת לרשות הרבים, ואפילו לרשות הרבים המכונה 'כרמלית', האסורה רק מדרבנן.

וטעם הדבר, משום שחוטי הציצית שבבגד זה אינם נחשבים כחלק ממנו, שהרי אינם משמשים לו כנוי, ואין לו צורך בהם בצורתם הנוכחית; ומאידך, אם יש ביניהם חוטים כְּשֵׁרִים -

האם מותר לילד ללבוש ציצית בשבת במקום שאין עירוב?

(ראה במקורות) - יש שאוסרים לצאת עמו בשבת לרשות הרבים, משום שהחוטם שבו אינם משמשים למצוה. ויש שמתירים, מפני שרצונו של הילד ללבוש בגד זה להראות כלבוש בציצית, ועל כן הם נחשבים כנוי לבגד. וקטן הילד ללבוש 'טלית קטן' שאין בה שיעור ציצית - יש שכתבו, שלכל הדעות מותר לו לצאת עמה בשבת לרשות הרבים.

[משנ"ב יג, ב רד; ביאורים ומוספים דרשו, 1 ר; וראה שו"ע טז, א]

בגד שספק אם הוא חייב בציצית, וקשרו בו חוטי ציצית - לדעת השולחן ערוך, אסור לצאת עמו בשבת לרשות הרבים. ויש שתמחו על כך, שהרי החוטם נצרכים לבגד מספק, ומדוע אינם נחשבים כחלק ממנו? ויש שפירשו, שאף השולחן ערוך אינו מחמיר אלא במקרה שיש ככוונת בעלי הבגד לשנותו בעתיד למצב שבו יתחייב בציצית בוודאות.

וכמו כן, בגד ציצית שאינו כשיעור הנדרש לקיום המצוה

* לדעת השולחן ערוך, ציצית שכל ראשי החוטים נקרעו ממנה ונותר רק 'כדי עניבה' בארבעת ראשי החוטים שבאחד מצידי הקשר, ניתן ללובשה ולברך עליה. ולדעת הרמ"א - הציצית כשורה רק כאשר ששה מתוך שמונת ראשי החוטים נותרו בשלימותם. ואף לדעת השולחן ערוך, אם ניתן למצוא בקלות ציצית אחרת, יש להחמיר כדעת הרמ"א. ואם באחד החוטים שבציצית לא נותר שיעור כדי עניבה אפילו באחד מצידי הקשר, הציצית פסולה לכל הדעות. ואם חוטי הציצית נקרעו באופן זה - יש לפשוט את בגד הציצית לאלתר.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

מה נהג החתם סופר בחודש אלול בשנה שלפני שנה מעוברת?

שבה קוראים את פרשת כי תצא, בעת קריאת פסוקי פרשת זכור שבסופה, לצאת ידי חובת מצות הזכירה, כיון שמהקריאה בחודש אדר בשנה זו, עד לקריאה בחודש אדר השני בשנה הבאה, יחלפו יותר משנים עשר חודש, שזהו שיעור 'זמן שכחה' (ראה במקורות), ועל זכירת מעשה עמלק ומחיתו נאמר בתורה: "לא תשכח".

[ש"ע תרפה, ב, ומשנ"ב א; ביאורים ומוספים דרשו, 17; וראה ב"מ כח, ב]

פרשת זכור, נקראת לשם קיום המצוה מן התורה של זכירת מעשה עמלק ומחיתו. ותיקנו חכמינו ז"ל לקוראה בשבת שלפני פורים, משום שאף מעשה הפורים היה על ידי זרע עמלק - המן. והקדימו את הזכירה של מעשה עמלק, לעשייה של מצוות יום הפורים, על פי סדר הכתוב במגילת אסתר: "וְהַיָּמִים הָאֵלֶּה נִזְכָּרִים וְנִעָשִׂים" - זכירה, ולאחריה עשייה. והחתם סופר נהג, בשנה שלפני שנה מעוברת, לכוון בשבת

הלוח היומי

י"ז בניסן | רבי שלמה ב"ר משה וולבה זצ"ל, משגיח ישיבת באר יעקב, גב"ש ודבר ירושלים ובעל עלי שור, זריעה ובנין בחינוך, האדם ביקר, המצוות השקולות ועוד

וורבוי ובעל דברי ירמיהו.
תרמ"ה: רבי יצחק ב"ר מרדכי (המגיד מטשרנוביל) זצ"ל, מסקוור.
תשי"ח: רבי יואל צבי ב"ר יעקב משה רוט זצ"ל, בעל מעט צרי.
תשל"ה: רבי משה מרדכי ב"ר אברהם יהושע העשל זצ"ל, מקופיטשניץ.
תשמ"ג: רבי מאיר ב"ר ישראל אבוחצירה זצ"ל, מאשדוד.
תשס"ה: רבי שלמה ב"ר משה וולבה זצ"ל, משגיח ישיבת באר יעקב, גב"ש ודבר ירושלים ובעל עלי שור, זריעה ובנין בחינוך, האדם ביקר, המצוות השקולות ועוד.
תשס"ט: רבי יהודה ב"ר שמעון זיידל שפירא זצ"ל, מראשי כולל חזו"א. ובתשע"ב, נפטר בנו רבי יחיאל צבי זצ"ל, ראש כולל טל תורה-סלבודקא י-ם.

בימים אלו בשנת תר"פ, אירעו הפרעות הקשות ביהודי העיר העתיקה בירושלים, שהחלו בט"ז ניסן, ע"י פורעים מוסלמים, במהלכם נרצחו ונפצעו יהודים רבים הי"ד ובהם האדמו"ר רבי מרדכי ב"ר יוחנן טברסקי מרחמסטריווקא הי"ד, שנפצע בט"ז ניסן ונפטר חודש לאחר מכן בי"ז אייר. במהלך הפרעות נבזזו ונשרפו בתי כנסת ועוד ובהם ישיבת תורת חיים, שבה השחיתו הפורעים את ספרי התורה והעלו את המקום באש.

יארציט:

תל"ג: רבי ראובן ב"ר האשקי הכהן כ"ץ זצ"ל, מפראג, בעל ילקוט ראובני.
תרי"ז: רבי יהודה ב"ר שמואל ביבאס זצ"ל, מקורפו, בעל אנשי חיל.
תרל"ד: רבי ירמיהו ב"ר בנימין זאב וולף לעוו זצ"ל, אב"ד

ב' לעומר

יארצייט הגה"ק רבי מאיר שלום ב"ר ישראל אבוחצירה - בבא מאיר

איך נעשים צדיקים?

פעם שאלו את ה"בבא מאיר": איך נעשים צדיקים? והוא ענה: ארבע אותיות - ס, ע, פ, צ והסביר סגור את העין והפה כאשר צריך לסוגרם ותהיה צדיק.

(יוסף תודה עמ' קיד)

נשתדל לשמור על קדושת הפה והעיניים ונזכה להתקדש ולהיקרא צדיקים

מה שאסרו לעשות מלאכה בחולו של מועד הוא כדי שיהיו אוכלין ושותין ויגעין בתורה. (ירושלמי מו"ק פ"ב ה"ג)

* תוכנית יומית מענייני דיומא

בהגשת הרב אברהם פוקס

* מידע כולל לנבחני דרשו על מועדי

המבחנים מסלולי הלימוד ועוד

* שיעורי משניות על מסכת

שביעית לתוכנית קניין שביעית

* שיעורי משנה ברורה לפי

סדר דף היומי בהלכה

* שיעורים על הדף היומי ועל כל

הש"ס ממבחר מגידי השיעורים

* שיעורים מבוארים בעיון לביאורי

תוס' על פי סדר הדף היומי

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il